

Cartea lui Daniel - O sută șaptezeci și trei

Umbrele papale: Dezvăluirea influenței și a intențiilor din spatele „Papei lui Hitler”

Jeff Pippenger

2024-04-03

În cartea intitulată **Papa lui Hitler**, autorul John Cornwell începe istorisirea despre viitorul papă care a domnit în vremea când Hitler conducea Germania, cu bunicul acestuia și cu Papa Pius al IX-lea, care au fost alungați din Cetatea Romei. Când Pius al IX-lea a fugit din cetatea Romei, deghizat în călugăriță, singurul om pe care l-a luat cu el a fost bunicul viitorului papă. Cornwell abordează relația strânsă dintre cei doi bărbați și, ulterior, arată cum și tatăl viitorului papă era, de asemenea, legat de centrul de putere al Bisericii Catolice. Procedând astfel, el identifică mediul social, politic și religios al istoriei din vremea lui Pius al IX-lea până la cel de-al Doilea Război Mondial. Această privire de ansamblu asupra istoriei este deosebit de instructivă.

“Un alt pas în uzurparea papală a fost făcut atunci când, în secolul al unsprezecelea, papa Grigore al VII-lea a proclamat desăvârșirea Bisericii Romei. Printre afirmațiile pe care le-a emis se afla și una care declara că biserica nu greșise niciodată și că nu va greși vreodată, potrivit Scripturilor. Dar dovezile din Scriptură nu au însoțit această afirmație. Mândrul pontif a pretins, de asemenea, puterea de a-i destitui pe împărați și a declarat că nicio hotărâre pe care o rostea el nu putea fi revocată de nimeni, însă era prerogativa lui să revoce hotărârile tuturor celorlalți.”

„O ilustrare izbitoare a caracterului tiranic al acestui apărător al infailibilității a fost dată în felul în care l-a tratat pe împăratul german, Henric al IV-lea. Pentru că a îndrăznit să nesocotească autoritatea papei, acest monarh a fost declarat excomunicat și detronat. Îngrozit de părăsirea și amenințările propriilor săi principii, care erau încurajați la răzvrătire împotriva lui prin mandatul papal, Henric a simțit necesitatea de a se împăca cu Roma. Însoțit de soția sa și de un slujitor credincios, a trecut Alpii în toiu iernii, pentru a se smeri înaintea papei. Ajungând la castelul în care se retrăsese Grigore, a fost condus, fără gardă, într-o curte exterioară și acolo, în frigul aspru al iernii, cu capul descoperit și picioarele goale și îmbrăcat sărăcăcios, a așteptat permisiunea papei de a intra în prezența lui. Abia după ce a stăruit trei zile în post și mărturisire, pontiful a binevoit să-i acorde iertare. Chiar și atunci, numai cu condiția ca împăratul să aștepte aprobarea papei înainte de a-și relua însemnele sau de a exercita puterea regală. Iar Grigore, înălțat de triumful său, se lăuda că era dator lui să doboare mândria regilor.” Tragedia veacurilor, 57.

Grigore al VII-lea a fost un „susținător al infailibilității”, însă pretenția ridicolă nu a fost făcută doctrină oficială (dogmă) decât de către Pius al IX-lea, care a transformat această afirmație absurdă în doctrină consacrată la primul Conciliu Vatican. Doctrina a fost adoptată la 18 iulie 1870, la exact o sută cincizeci de ani înainte de prima dezamăgire a celor o sută patruzeci și patru de mii.

Ceea ce este semnificativ în această istorie este că, atunci când Pius al IX-lea a organizat primul Conciliu Vatican și a pus în aplicare doctrina sa a infailibilității, motivația sa a fost determinată de ura lui față de ceea ce era numit „modernism”. Ea nu își avea rădăcina în ideea că un papă nu ar putea face nicio eroare atunci când definește doctrine biblice, ci era o apărare a opoziției papale față de influența produsă de Revoluția Franceză. Ea era îndreptată împotriva a ceea ce avea să fie cunoscut în cele din urmă drept Comunism.

Revoluția Franceză a adus o răsturnare a structurii de guvernare a națiunilor europene, manifestând o ură deosebită față de monarhia care este papalitatea. O revoltă republicană italiană i-a izgonit temporar din Roma pe Pius IX și pe omul său de încredere. „Modernismul”, reprezentat de diferitele filosofii generate de Revoluția Franceză, era dușmanul de moarte al lui Pius IX, iar doctrina sa a infailibilității a fost concepută pentru a susține fiecare pretenție pe care papa o ridica împotriva ideilor moderniste produse de Revoluția Franceză.

În Daniel, capitolul unsprezece, versetul patruzeci, se arată că, în 1798, împăratul de la miazăzi (Franța ateistă) i-a dat rana de moarte împăratului de la miazănoapte (papalitatea).

Doctrina infailibilității a lui Pius al IX-lea a fost legată de războiul reprezentat de versetul patruzeci din Daniel unsprezece, iar din ultima parte a anului 1869 până în anul următor, Pius al IX-lea a convocat primul Conciliu de la Vatican, cunoscut ca Vatican I, cu scopul de a confirma că papa era capul Catolicismului și că Catolicismul era capul tuturor bisericilor, așa cum fusese proclamat prin decretul lui Iustinian în anul 533.

Al Doilea Conciliu de la Vatican, cunoscut și sub numele de Vatican II, s-a desfășurat între anii 1962 și 1965. A fost un eveniment de referință în istoria Bisericii Catolice și unul dintre cele mai semnificative concilii ecumenice din epoca modernă. Conciliul a fost convocat sub conducerea Papei Ioan al XXIII-lea și a continuat în timpul pontificatului Papei Paul al VI-lea, după moartea lui Ioan al XXIII-lea în 1963. Este important să se recunoască diferența distinctă dintre aceste două concilii.

Primul conciliu a avut ca scop să stabilească ceea ce se numește „primatul” papei, adică faptul că papa este conducătorul suprem, învățătorul și păstorul Bisericii, responsabil de păstrarea și interpretarea doctrinelor credinței. Autoritatea sa consta în definirea dogmelor, emiterea de decrete doctrinare și formularea de declarații cu autoritate în chestiuni de credință și morală, cunoscute sub numele de infailibilitate papală. Aceasta include autoritatea jurisdicțională a papei asupra Bisericii universale, inclusiv puterea de a numi episcopi, de a reglementa sacramentele și de a guverna administrația Bisericii.

Al doilea conciliu avea menirea de a reorienta Biserica într-o entitate ecumenică. Conciliile au fost propuneri direct opuse. Primul conciliu, conservator, a fost contrazis de al doilea conciliu, liberal. Aceste două facțiuni erau la fel de diferite precum noaptea și ziua, iar profetia atribuită celor trei secrete de la Fatima identifică un război intern reprezentat în mod potrivit de aceste două concilii.

പുറവചനത്തിൽ പിയസ് ഒമ്പതാമൻ പരതിനിധാനം ചെയ്യുന്ന പരാമമികതയെ നിലനിറുത്തുന്ന ഒരു വിഭാഗത്തെ “വെള്ള പാപ്പാ”,

“നല്ല പാപ്പാ”, അല്ലെങ്കിൽ “നല്ല ബിഷപ്പ്” എന്ന് വിളിക്കപ്പെടുന്ന പരതിനിധാനത്തിലൂടെയാണ് അടയാളപ്പെടുത്തുന്നത്; വർത്തിക്കാൻ II-നോടു ബന്ധിപ്പിക്കപ്പെടുന്ന മറ്റെൊരു വിഭാഗം “കുരുത്ത പാപ്പാ”, അല്ലെങ്കിൽ “ചീത്ത പാപ്പാ”, അല്ലെങ്കിൽ “ചീത്ത ബിഷപ്പ്” എന്ന് പരതിനിധാനത്തിലൂടെയാണ് സൂചിപ്പിക്കപ്പെടുന്നത്. ഈ രണ്ട് രാഷ്ട്രീയ ധാരണകളിലെ വിവാദം പേർച്ചുഗലിലെ ഫാതിമയിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന ഫാതിമാ അത്ഭുതത്തിന്റെ തീർത്ഥാടനം സന്ദർശിക്കുമ്പോൾ പരതിനിധാനം പരവശിക്കുമ്പോൾ, നടപാതയുടെ ഒരു വശത്ത് കുരുത്ത പാപ്പായുടെയും മറുവശത്ത് വളള പാപ്പായുടെയും പരതിമകൾക്കിടയിലായാണ് അത് കർമ്മീകരിച്ചിരിക്കുന്നത്.

Zvino zvinozova chikamu chenhaka yomunhu uyo pakupedzisira aizova icho bhuku rinomuzivisa saPope waHitler, kuti midzi yake yakasungwa pamwe chete mukurwisana kuri pakati pechimamanje (mambo wokumaodzanyemba), noukukutu hwehutungamiri hwapapa (mambo wokuchamhembe).

Trebuie înțeles că autorul cărții pe care o analizăm era un catolic în bună rânduală, iar scopul declarat al scrierii acestei cărți a fost acela de a face lumină asupra afirmației că papa care a domnit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial l-ar fi sprijinit pe Hitler, pe naziști sau ar fi purtat vreo vină pentru holocaustul împotriva evreilor și a altora. Când Cornwell se referă la bunicul lui Pius al XII-lea, care a fost mâna dreaptă ce a rânduit Conciliul Vatican I, istoria luptei dintre împărații de la miazăzi și de la miazănoapte se desfășoară chiar în acea istorie. Când revoluția „Republicanismului” a ajuns în Italia, timp de aproximativ un an italienii l-au alungat pe Pius al IX-lea din cetatea Romei, iar de atunci înainte, chiar și după întoarcerea lui, tot ceea ce papalitatea a mai deținut vreodată au fost cele o sută zece acri, cunoscute sub numele de Cetatea Vaticanului.

Jedini način na koji je uopće mogao vratiti se u Vatikan bio je uz pomoć francuskih trupa i zajma Rothschilda, ozloglašanih židovskih bankara. Da bi se razumno razumjela papinska suučesnost u holokaustu tijekom Drugoga svjetskog rata, potrebno je osnovno razumijevanje europskoga stava prema Židovima od Kristova raspeća. Knjiga sugerira da su antisemitizam i rasizam dva različita stava, tvrdeći da je Hitlerova mržnja prema Židovima bila rasna, jer je Hitler Židove smatrao nižom kategorijom ljudskih bića, dok je antisemitizam bio mržnja prema Židovima zato što su ubili Boga. Bilo da su to jedno te isto, ili među njima doista postoji razlika, stvarnost stradanja Židova vrijedna je razumijevanja.

De exemplu, în America de astăzi, dacă este folosit cuvântul „ghetou”, cei mai mulți cred că el desemnează partea săracă și degradată a orașului. Dar termenul „ghetou” se referea inițial la o zonă a unui oraș, mai ales în Veneția, Italia, unde evreii erau constrânși să locuiască în Evul Mediu. Primul ghetou a fost înființat la Veneția în anul 1516, când Republica Venețiană i-a restrâns pe evrei la o arie desemnată a orașului, cunoscută drept „geto nuovo” (turnătorie nouă), care, în cele din urmă, a ajuns să fie cunoscută ca ghetou.

În Europa, de-a lungul Evului Mediu, evreii erau supuși unor restricții atât în privința locurilor în care puteau locui, cât și a profesiilor pe care li se permitea să le practice. Aceste restricții se întemeiau pe vechea definiție a antisemitismului, care se referea la credința că evreii L-au ucis pe Dumnezeu și că toate necazurile lor ulterioare fuseseră aduse asupra lor prin propriile lor fapte.

În Evul Mediu, exista o tradiție statornicită potrivit căreia creștinii nu puteau împrumuta bani și nici primi dobândă pentru un împrumut. Evreii erau exceptați de la această restricție, iar împrumutarea de bani a devenit una dintre ocupațiile pe care evreilor li se îngăduia să le practice. Bancherii evrei, precum familia Rothschild, erau schimbătorii de bani, ca răspuns la restricțiile legale privitoare la profesiile pe care li se îngăduia să le exercite. Când Pius al IX-lea a avut nevoie de fonduri pentru a se întoarce la Vatican, frustrarea de a nu mai domni asupra cetății Romei a fost amplificată de nevoia sa de a apela la evrei pentru bani.

Înainte de a fi izgonit din Roma, Pius al IX-lea părea să se afle într-una dintre cele două tabere privitoare la evrei și la relația Bisericii cu evreii. Cele două tabere erau alcătuite din cei care credeau că evreii, indiferent ce li se întâmplă, nu fac decât să primească ceea ce merită, și cealaltă, care era înclinată să arate puțină milă față de evrei. Când Pius al IX-lea s-a întors la Vatican, după ce fusese izgonit, mila pe care o manifestase uneori înainte de exilul său nu s-a mai manifestat niciodată. Înainte de exilul său, el desființase ghetoul din orașul Roma, iar după întoarcerea sa l-a reînființat și a început să impună o taxare asupra evreilor pentru a-și recupera pierderile financiare.

Mâna dreaptă a Papei Pius al IX-lea a fost Marcantonio Pacelli, bunicul papei lui Hitler. El era avocat și aparținea unei clase speciale de avocați care sprijineau papalitatea. Fiul său a devenit parte din aceeași clasă elitistă de avocați, la fel și nepotul său, care avea să devină în cele din urmă papa lui Hitler. După ce cartea trece în revistă istoria bunicului lui Eugenio Pacelli, a tatălui său, precum și tinerețea și educația sa, ea abordează poziția pe care Pacelli a ocupat-o când și-a început lucrarea pentru papalitate. Ca avocat, provenind din elita avocaților papali, el a fost ales să conducă un departament specializat în contracte, care sunt numite concordate. În 1901, Pacelli a fost adus în biroul Secretariatului de Stat Papal.

Pacelli a devenit trimisul către neamuri. Din punct de vedere profetic, Pacelli a devenit punctul juridic de contact care a desăvârșit curvia împăraților pământului cu papalitatea. În 1903, Pius al X-lea a fost încoronat ca papă. Imediat a început să atace „otrava intelectuală” care producea „relativism și scepticism”. Omul care conducea efortul lui Pius al X-lea de a eradica „modernismul” era Umberto Benigni, care lucra în același birou cu Pacelli. Benigni a afirmat odată despre un grup de istorici de talie mondială că erau oameni pentru care „istoria nu este decât o continuă încercare disperată de a vomita. Pentru acest soi de ființă umană există un singur remediu: inchiziția!” Pentru Benigni, un istoric care exprima orice simpatie față de ideile provenite din Revoluția Franceză trebuia să fie executat.

În mod oficial, Benigni conducea ministerul de propagandă al papalității, însă, în mod neoficial, el conducea și o rețea clandestină de spionaj, menită să identifice orice catolici care manifestau vreo simpatie față de „modernismul” care își avusese originea la regele de la miazăzi. În cele din urmă, în 1910, lucrarea sa a dus la emiterea unei directive care îi obliga pe angajații papalității să depună

un jurământ, numit Jurământul Antimodernist. Acesta este încă în vigoare. Pentru a fi angajat de Vatican, trebuie să juri ură față de ideile moderniste, pe care astăzi le-am numi idei comuniste.

În rezumatul cărții lui Cronwell, pe supracoperță se afirmă: „În primul deceniu al secolului, ca strălucit tânăr jurist al Vaticanului, Pacelli a contribuit la conturarea unei ideologii a unei puteri papale fără precedent; în anii 1920 a folosit viclenia și șantajul pentru a impune puterea în Germania. În 1933, Hitler a devenit partenerul său ideal de negocieri și a fost încheiat un concordat care a acordat Bisericii Catolice avantaje religioase și educaționale în schimbul retragerii catolicilor din acțiunea socială și politică. Această abdicare „voluntară” a catolicismului politic, impusă de la Roma, a facilitat ascensiunea nazismului.

În cadrul unei ședințe de cabinet din 14 iulie 1933, Adolf Hitler și-a exprimat în acea lună opinia că concordatul încheiat de Pacelli cu nașiștii a oferit Germaniei „un spațiu de încredere... în lupta aflată în desfășurare împotriva iudaismului internațional.”

Cartea lui Cornwell nu a fost bine primită de catolicii care au refuzat să accepte dovezile că Pacelli a fost principalul motiv pentru care Hitler a putut să ajungă la putere, deoarece Germania era majoritar catolică. Pacelli încheiase un acord care a împiedicat editura catolică, agențiile de știri catolice și școlile catolice să spună ceva despre direcția urmată de Hitler începând din 1933. Cartea urmărește înclinația antisemită evidentă a lui Pacelli, care ulterior a devenit papă în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Cel puțin trei aspecte pot fi stabilite pe baza unor surse istorice foarte demne de încredere prezentate în carte.

Primul este războiul dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, așa cum este prezentat în capitolul unsprezece din Daniel. În acel război, vrăjmașii sunt catolicismul împotriva ateismului, papa împotriva comunismului. Celălalt punct este că papa a folosit nazismul ca armată interpusă împotriva ateismului în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, întocmai cum papa a folosit protestantismul apostat în 1989 ca armată sa interpusă împotriva ateismului URSS. Cartea identifică, de asemenea, structura profetică internă și externă reprezentată de mesajele satanice care au ieșit din miracolul de la Fatima.

Războiul de graniță de la Rafia, reprezentat în versetele unsprezece și doisprezece din Daniel unsprezece, reprezintă războiul de graniță care se desfășoară în prezent în Ucraina. Războiul antic a fost un război fierbinte; al doilea este al doilea război prin intermediari, în care armatele intermediare sunt implicate într-o confruntare mortală. Rafia identifică războiul de graniță ca fiind între împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, dar profeția învață că, până la legea duminicală care va veni curând, curva Tirului este dată uitării, Izabela este în Samaria, iar Irodiada a sărit peste petrecerea de ziua de naștere a lui Irod. Aceste trei mărturii despre rolul împăratului de la miazănoapte în această istorie actuală sunt că ea trage sforile din culise. Războaiele fierbinți, războaiele prin intermediari și războaiele reci care au loc cât timp ea este dată uitării sunt duse la îndeplinire de armatele ei intermediare.

Rusia este împăratul de la miazăzi și este acum implicată într-un război de graniță care este finanțat de globaliștii lumii occidentale, în principal de democrații progresiști și de republicanii RINO (Republicani Numai cu Numele) din Statele Unite. Când Statele Unite sunt reprezentate ca armata

prin intermediar a împăratului de la miazănoapte în versetul patruzeci din Daniel unsprezece, cele două caracteristici profetice ale sale sunt puterea militară și puterea financiară. Statele Unite împlinesc în Ucraina aceeași lucrare pe care au făcut-o în 1989, ajutându-l pe Papă împotriva Rusiei, iar armata prin intermediar de pe teren, care apără Ucraina, este atât de plină de susținători naziști, încât nici măcar mass-media principală nu poate nega acest lucru. Roma folosește acum aceleași armate prin intermediar pe care le-a folosit în războiul fierbinte care a fost al Doilea Război Mondial și în 1989, pentru a purta război împotriva Rusiei. Citiți cartea: Papa lui Hitler, Istoria secretă a lui Pius al XII-lea.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„În același fel, când Dumnezeu era pe punctul de a-i descoperi iubitului Ioan istoria bisericii pentru veacurile viitoare, i-a dat o asigurare a interesului și grijii Mântuitorului pentru poporul Său, descoperindu-i-L pe ‘Unul asemenea Fiului omului’, umblând printre sfeșnice, care simbolizau cele șapte biserici. În timp ce lui Ioan i-au fost arătate ultimele mari lupte ale bisericii cu puterile pământești, i s-a îngăduit, de asemenea, să privească biruința finală și eliberarea celor credincioși. El a văzut biserica adusă într-un conflict de moarte cu fiara și chipul ei, iar închinarea la acea fiară impusă sub amenințarea morții. Dar, privind dincolo de fumul și vuietul bătăliei, a văzut o ceată pe Muntele Sionului cu Mielul, având, în locul semnelor fiarei, ‘Numele Tatălui scris pe frunțile lor’. Și iarăși a văzut ‘pe cei ce biruiseră fiara, și chipul ei, și semnul ei, și numărul numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu’ și cântând cântarea lui Moise și a Mielului.”

„Aceste lecții sunt spre folosul nostru. Trebuie să ne sprijinim credința pe Dumnezeu, căci chiar înaintea noastră se află un timp care va încerca sufletele oamenilor. Hristos, pe Muntele Măslinilor, a trecut în revistă judecățile înfricoșătoare care urmau să precedă a doua Sa venire: «Veți auzi de războaie și vești de războaie.» «Un neam se va ridica împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și vor fi foamete, ciume și cutremure de pământ, în diferite locuri. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor.» Deși aceste profeții au primit o împlinire parțială la distrugerea Ierusalimului, ele au o aplicare mai directă la zilele din urmă.”

„Stăm pe pragul unor evenimente mari și solemne. Profeția se împlinește cu repeziciune. Domnul este la ușă. În curând se va deschide înaintea noastră o perioadă de un interes copleșitor pentru toți cei vii. Controversele din trecut vor fi reînviată; se vor ridica noi controverse. Scenele care urmează să se desfășoare în lumea noastră nici măcar nu au fost încă vizitate. Satana lucrează prin instrumente omenești. Cei care depun eforturi să schimbe Constituția și să obțină o lege care să impună păzirea duminicii își dau prea puțin seama care va fi rezultatul. O criză este chiar asupra noastră.”

„Dar slujitorii lui Dumnezeu nu trebuie să se încreadă în ei înșiși în această mare criză. În viziunile date lui Isaia, lui Ezechiel și lui Ioan vedem cât de strâns este legat cerul de evenimentele care au loc pe pământ și cât de mare este grija lui Dumnezeu pentru aceia care Îi sunt credincioși. Lumea nu este fără un cârmuitor. Planul evenimentelor viitoare se află în mâinile Domnului. Maiestatea cerului are sub directa Sa purtare de grijă destinul națiunilor, precum și interesele bisericii Sale.” Testimonies, volumul 5, 752, 753.

